

# Китоби Дониёл — рақами наваду панҷ

*Ифшо намудани аҳамияти нубуввати паёми фариштаи дуом*

Jeff Pippenger

2024-02-28

Дар таърихи ҳаракати ҳам фариштаи якум ва ҳам фариштаи сеюм, паёмро метавон бо паёми фариштаи дуом хулоса кард.

Ва фариштаи дигаре аз паси ӯ омада, мегуфт: «Бобил афтод, афтод, он шаҳри бузург, зеро ки ҳамаи халқхоро аз шароби ғзаби зинои худ нӯшонид». Ваҳй 14:8.

Фариштаи дуом барои онҳое ки меҳоханд бубинанд, татбиқи сегонаи нубувватро муайян месозад. Фариштаи дуом паёми нубувватиро пешкаш мекунад, ва он паём ин аст, ки Бобил ду бор сукут кардааст. Он Бобилро ҳамчун он «шаҳри бузург» муаррифӣ мекунад, ки дар бобҳои ҳабдаҳ ва ҳаждаҳ ҳамчун Бобили Модерн муайян шудааст. Бобили Модерн ду бор сукут кардааст, ва сукути вай ба он сабаб ба амал омад, ки вай ҳамаи халқхоро аз «шароби ғзаби зинои худ» нӯшонид. Зинои вай бо подшоҳони замин анҷом дода шуд. Он муносибат ба вай имкон дод, ки барои иҷрои «ғзаби» худ, ки ҳамон таъқиботест, ки вай бар сари қавми вафодори Худо меоварад, аз қудрати подшоҳоне ки бо онҳо зино карда буд, истифода барад.

Шароб таълимот аст, ва он таълимоте ки вай ҳамаи халқхоро ба нӯшидани он мебарад, ҳамон таълимоти дурӯғин аст, ки даъво мекунад парастии офтоб сулҳ ба вучуд меоварад. Ҳамаи халқҳо «аломати» қудрати ӯро, ки парастии офтоб аст, чунон ки дар ибодати рӯзи якшанбе таҷассум ёфтааст, мепазиранд. Пазируфтани он «аломат» аз ҷониби ҳамаи халқҳо ба воситаи қудрати Иёлоти Муттаҳида ба амал оварда мешавад, аммо ин кор дар замони ҷанги рӯ ба афзоише анҷом меёбад, ки бар сайёраи замин тавассути вои сеюми Ислои оварда мешавад. Халқҳо «шароби» ғзаби ӯро бар асоси ваъдаи «сулҳ ва амният» мепазиранд.

«Оё акнун чунин суҳан паҳн шудааст, ки гӯё ман эълон карда бошам, ки Нью-Йоркро мавҷи азими баҳр хоҳад рӯфт? Ман ҳеҷ гоҳ инро нагуфтаам. Ман гуфтаам, вақте ки ба биноҳои азиме, ки дар он ҷо қомат меафрозанд, ошӯна бар ошӯна, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рух хоҳанд дод, вақте ки Худованд бархезад, то заминро саҳт ба ларза оварад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 ба иҷро хоҳанд расид.” Тамоми боби ҳаждахуми китоби Ваҳй хушдорест дар бораи он чи бар замин хоҳад омад. Аммо дар хусуси он чи махсусан бар Нью-Йорк хоҳад омад, ба ман рӯшноии вижае дода нашудааст, ҷуз ин ки медонам, рӯзе биноҳои азими он ҷо бо гардиш ва вожгунсозии қудрати Худо фурӯ хоҳанд рехт. Аз рӯшноие ки ба ман дода шудааст, медонам, ки ҳалокат дар ҷаҳон аст. Як калима аз ҷониби Худованд, як ламс аз қудрати азими Ӯ, ва ин сохтмонҳои муҳташам фурӯ хоҳанд афтод. Манзараҳои рух хоҳанд дод, ки даҳшатнокии онҳоро мо наметавонем тасаввур кунем». Review and Herald, July 5, 1906.

Паёми фариштаи дуом 11-уми сентябри соли 2001 такрор карда шуд, вақте ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк бо ламси дасти Худо фурӯ рехта шуданд.

Пайғамбар мегӯяд: «Фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, ва кудрати бузург дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Ва ӯ бо овози пуркувват нидо карда, гуфт: Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо гардид» (Ваҳй 18:1, 2). Ин ҳамон паём аст, ки аз ҷониби фариштаи дуом дода шуда буд. Бобил афтодааст, «зеро ки ҳамаи халқҳоро аз шароби хашми зинокории худ нӯшондааст» (Ваҳй 14:8). Он шароб чист? — Таълимоти ботили ӯ. Ӯ ба ҷаҳон ба ҷойи Шанбеи аҳкоми ҷаҳорум шанбеи ботил додааст ва он дурӯғеро такрор кардааст, ки Шайтон нахуст ба Ҳавво дар Адан гуфта буд, — ҷовидонагии табиӣ ҷон. Ӯ хатоҳои ҳамгунеро бисёр паҳн кардааст, «ва аҳкоми одамонро ҳамчун таълимот меомӯзонад» (Матто 15:9).

«Ҳангоме ки Исо хизмати оммавии Худро оғоз намуд, Ӯ Маъбадро аз беҳурматсозии куфромези он пок кард. Аз ҷумлаи охирин аъмоли хизмати Ӯ поксозии дуоми Маъбад буд. Ҳамин тавр, дар кори охирин барои огоҳонии ҷаҳон, ба калисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешавад. Паёми фариштаи дуом чунин аст: “Бобил суқут кард, суқут кард, он шаҳри бузург, зеро ки ҳамаи халқҳоро аз шароби ғзаби зинои худ нӯшонид” (Ваҳй 14:8). Ва дар нидои пуркуввати паёми фариштаи сеюм овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳҳои вай шарик нагардед, ва то ки аз балоҳои вай насибе наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо бадихои вайро ба ёд овардааст” (Ваҳй 18:4, 5).» Selected Messages, book 2, 118.

Дар байни 11 сентябри соли 2001 ва қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда дар Иёлоти Муттаҳида, се ояти аввали Ваҳй боби ҳаждаҳум ба амал меоянд, зеро маҳз дар вақти қонуни якшанбе даъвати берун омадан аз Бобил оғоз меёбад.

«Ваҳй 18 ба он замон ишора мекунад, ки дар натиҷаи рад кардани огоҳии сеқабатаи Ваҳй 14:6–12, калисо ба пуррагӣ ба он ҳолате хоҳад расид, ки фариштаи дуом пешгӯӣ карда буд, ва қавми Худо, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, даъват хоҳанд шуд, ки аз шарикати ӯ ҷудо шаванд. Ин паём охирин паёмест, ки ҳаргиз ба ҷаҳон дода хоҳад шуд; ва он кори худро ба анҷом хоҳад расонд. Вақте ки онҳое, ки «ба ростӣ имон наоварданд, балки аз ноинсофӣ лаззат бурданд» (2 Таслӯникиён 2:12), вогузошта хоҳанд шуд, то гумроҳии сахтро бипазиранд ва ба дурӯғ имон оваранд, он гоҳ нури ростӣ бар ҳамаи фарзандони Худованд, ки дар Бобил боқӣ мондаанд, ба ин даъват гӯш хоҳанд дод: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман» (Ваҳй 18:4).» Муборизаи Бузург, 389, 390.

Дар қонуни якшанбеи ба наздикӣ фарооянда қавми аҳди пешин фиреби сахтро хоҳанд пазируфт. Аз 11 сентябри соли 2001 то замоне ки фиреби сахт дар қонуни якшанбе рехта шавад, паёми фариштаи дуом такрор мегардад, ва рад кардани он рад кардани «огоҳии сегонаи Ваҳй боби чордах, оятҳои шаш то дувоздах»-ро ифода менамояд. Ба ин маъно, се фаришта ба воситаи паёми фариштаи дуом муаррифӣ мешаванд. Паёми фариштаи дуом ин аст: Бобил суқут кард, суқут кард, ва паёми фариштаи дуом дар миёни паёми якум ва сеюм

қарор дода шудааст.

Эълони овози аввал дар боби ҳаждахуми Ваҳй тақрори паёми фариштаи дуюм аст, аммо он рад кардани ҳар сеи фариштагони Ваҳй боби чордахумро ифода мекунад. Паёми фариштаи дуюм ҳар се паёмро намоёндагӣ мекунад, ва он мӯҳри Алфа ва Омегаро дар бар дорад, зеро он дар таърихи ҳаракати фариштаи аввал эълон гардида буд, ва сипас боз дар ҳаракати фариштаи сеюм хоҳад шуд. Ин паём муайян месозад, ки Бобил ду бор сукут кардааст, ва дар ин маънои нубувватӣ он «татбиқи сегонаи нубувват»-ро нишон медиҳад.

Ду маротибае ки Бобил сукут кард, чунон ки дар Бобил ва Бобул таҷассум ёфтааст, сукути ниҳони Бобили муосирро ифода менамояд. Эълони дукаратаи сукути Бобил бо паёми аввал ва охири се фаришта ихота шудааст. Сохтори паёмҳои се фаришта нишони Алфа ва Омегаро дар худ дорад, зеро паёми аввал ҳамчун «Инчили ҷовидонӣ» муаррифӣ шудааст, ки мувофиқи таъриф маънои онро дорад, ки он Инчили абадист, ё ҳамон як паёми Инчил барои тамоми замонҳо. Паёми фариштаи сеюм он паёми Инчил аст, ки аз гирифтани нишони ҳайвон ҳушдор медиҳад; бинобар ин паёми аввал ва паёми сеюм, ки паёми аввалин ва охирин мебошанд, як паёманд, зеро ҳар ду Инчил мебошанд.

Алфо ва Омега имзои Худро, яъне «Ҳақиқат»-ро, бар ин се паём ниҳод, зеро калимаи ибронӣ, ки ба «ҳақиқат» тарҷума шудааст, аз ҷониби Он Забондон. Аҷоиб бо ҳам пайвастанӣ ҳарфи аввал, сздаҳум ва охири алифбои ибронӣ сохта шудааст. «Сздаҳ» ҳамчун рамз исъёро ифода мекунад, ва маҳз дар паёми дуюм исъёни Бобил, чунон ки бо таълимоти дурӯғини вай ва зинойи вай ифода ёфтааст, муайян карда мешавад. Чунон ки аллакай қайд гардид, паёми дуюм низ имзои Алфо ва Омегоро дар бар дорад, зеро он паёме, ки дар таърихи миллери барои эълони кушода шудани доварӣ мавъиза шуда буд, дар ҳаракати фариштаи сеюм тақрор мешавад, то баста шудани довариро муайян намояд.

Сукути Бобил дар боби ёздаҳуми Ҳастӣ нахустин ишора ба сукути Бобилон аст, ва шаҳодати исъни худсаронаи Нимруд нишонаи хоси паёми фариштаи аввалро дар бар дорад. Чунон ки дар мақолаҳои пешин нишон дода шудааст, ҳар се паёми се фаришта низ дар дохили паёми фариштаи аввал ҷой доранд. Дар паёми фариштаи аввал, ибораи «аз Худо битарсед» паёми аввалро ифода мекунад, ва ибораи «Ўро ҷалол диҳед» паёми фариштаи дуюмро ифода менамояд. Паёми сеюм дар паёми аввал ёфт мешавад, он ҷо ки эълон мекунад: «соати доварии Ў фаро расидааст».

Дар сукути Нимруд, ки сукути аввалини Бобил аст, се қадами се фаришта низ муайян карда мешавад. Ин бо ибораи «биревед ба» ифода ёфтааст.

Ва тамоми замин як забон ва як гуфтор дошт. Ва чунин воқеъ шуд, ки ҳангоме ки онҳо аз шарқ кӯч мекарданд, дар замини Шинар саҳрое ёфтанд ва дар он ҷо сокин шуданд. Ва ба якдигар гуфтанд: «Биёед, хишт бисозем ва онро хуб пазем». Ва хишт барои онҳо ба ҷойи санг буд, ва қатрон барои онҳо ба ҷойи лойи бинокорӣ. Ва гуфтанд: «Биёед, барои худ шаҳре ва бурҷе бино кунем, ки қуллаш ба осмон расад; ва барои худ номе барорем, мабодо бар рӯи тамоми замин пароканда шавем». Ва Худованд фуруд омад, то шаҳр ва бурҷро, ки фарзандони одам бино мекарданд, бубинад. Ва Худованд гуфт: «Инак, ин

қавм як аст, ва ҳамаи онҳо як забон доранд; ва ин аст оғози кори онҳо; ва акнун ҳеҷ чизе аз онҳо боздошта нахоҳад шуд, ҳар он чиро ки қасди ба ҷо оварданаш кунанд. Биёед, фуруд оем ва дар он ҷо забони онҳоро ошуфта созем, то сухани якдигарро нафаҳманд». Пас Худованд онҳоро аз он ҷо бар рӯи тамоми замин пароканда сохт; ва онҳо аз бино кардани шаҳр бозистоданд. Бинобар ин номи он ҷо Бобил хонда шуд, зеро ки Худованд дар он ҷо забони тамоми заминро ошуфта сохт; ва аз он ҷо Худованд онҳоро бар рӯи тамоми замин пароканда кард. Ҳастӣ 11:1–9.

Сукути аввали Бобил, ки дар симои Бобил нишон дода шудааст, бо ибораи «биёед», се бор баён мегардад. Ҳар се фаришта дар фариштаи аввал намояндагӣ шудаанд. Боби якуми Дониёл низ паёми фариштаи аввалро намояндагӣ мекунад, ва чунон ки пештар дар ин мақолаҳо муайян гардидааст, раванди сеқадамаи озмоиши Инчили абадӣ дар қадами аввал ёфт мешавад, ҳангоме ки Дониёл аз хӯрдани ғизои Бобил сарпечӣ кард ва ба ҷойи он интиҳоб намуд, ки Худоро ҷалол диҳад. Озмоиши аввалини ӯ озмоиши фариштаи аввал буд, ки дар таърихи Миллерӣ 11 августи соли 1840 бо китоби кӯчаке нозил гардид, ки ба Юҳанно амр шуда буд онро бихӯрад.

Сипас ба ӯ санҷиши аёнии даҳрӯза дода шуд, ки фарқиятро миёни онҳое, ки таоми Бобилро меҳӯрданд, ва онҳое, ки, мисли Дониёл, хӯрдани лӯбиёғиҳоро интиҳоб карданд, ошкор намуд. Санҷиши дуюм ду синфро ба вучуд овард, ҳамоно тавре ки омадани фариштаи дуюм дар соли 1844 низ чунин кард. Пас аз он санҷиши дуюмро санҷише дар анҷоми се сол пайравӣ кард, ки дар он Набукаднесар доварию худро зоҳир намуд, чунон ки инро омадани фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 намояндагӣ мекунад.

Пас аз тӯфон ба Нӯҳ дастур дода шуд, ки қурбонгоҳҳо бисозад, ва ҳангоми ин кор ӯ ҳаргиз набояд сангҳои истифодамекардаашро метарошид ё ҳамвор мекард, ва барои қурбонгоҳи худ низ набояд аз маҳлул истифода мебурд. Нимрӯди исёнгар хишт ва маҳлулро ба кор бурд ва ба ин васила қурбонгоҳи муносибати аҳдро, ки амр шуда буд аз ҷониби онҳое, ки заминро аз нав аҳолинишин мекарданд, истифода шавад, қалбақӣ сохт. Нахустин «биёед» дар шаҳодати Нимрӯд «аҳди марг»-ро ифода мекунад, ки дар исён бар зидди паёми аввал ташкил ёфт. Дувумин «биёед» сохтани бурче (як Калисо) ва шаҳре (як Давлат)-ро ифода мекунад. Дувумин «биёед» дар шаҳодати Нимрӯд ҳамоиши Калисо ва Давлат буд, ки он зинокории паёми фариштаи дувум аст. Севумин «биёед» ҳукми пароканда сохтани мардум ва ошуфта гардондани забонро ифода мекард.

Сукути аввалини Бобил паёми фариштаи аввалро намунавор ифода мекунад, ва сукути дувуми Бобил дар ду зухуроте, ки унсурҳои сукути Бобили муосирро барқарор месозанд, паёми фариштаи дувумро намунавор ифода мекунад. Инчунин чунин аст, зеро сукути Бобил, чунон ки дар китоби Дониёл сабт шудааст, оғоз ва анҷомро намояндагӣ мекунад, ҳамоно тавре ки паёми фариштаи дувум дар оғоз ва анҷоми Адвентизм эълон мегардад. Хоҳар Уайт ба таври мушаххас нишон додааст, ки доварие, ки бар Балшасар оварда шуд, намунаи доварие буд, ки бар Набукаднесар оварда шуда буд.

«Ба ҳокими охирини Бобил, чунон ки ба таври рамзӣ ба нахустини он, ҳукми Нозири илоҳӣ расид: “Эй подшоҳ, ... ба ту гуфта мешавад: подшоҳӣ аз ту гирифта шудааст.”

Дониёл 4:31». Анбиё ва Подшоҳон, 533.

Сукути дуҷуми Бобил, чунон ки паёми фариштаи дуҷум низ, имзои Алфа ва Омегаро дорад. Ин имзо тавассути сукути подшоҳи аввал ва охиринаи Бобил ифода меёбад. Доварӣ ва сукути Набукаднесар ҳамчун «ҳафт замон» тасвир шудааст, ки ишорае ба «ҳафт замон»-и Левизод 26 мебошад; ҳамчунин «парокандагӣ» дар доварӣ ва сукути Нимрӯд низ ишорае ба «ҳафт замон»-и Левизод 26 аст. Доварӣ ва сукути Белшасар ба воситаи ҳарфҳои оташине ифода ёфтааст, ки ҷамъашон ду ҳазору панҷсаду бист мешавад ва ин низ ишорае ба «ҳафт замон»-и Левизод 26-ро муайян мекунад.

«Истифодаи сегонаи нубувват» ба воситаи ду шохиди аввал барқарор мегардад, ки хусусиятҳои иҷроии сеюм ва ниҳоиро муайян ва собит менамоянд. Бо се сукути Бобил, ҳуди ҳамаи паёме, ки сукути Бобилро муайян мекунад, ҳамчунин он қоидаеро муайян месозад, ки истифодаи сегонаи нубувват бар он асос ёфтааст. Ду сукути аввали Бобил хусусиятҳои нубуввати сукути сеюм ва ниҳоиро муайян менамоянд.

Таърихи миллери Ғарб дар таърихи Future for America айнан, ҳарф ба ҳарф, такрор мешавад. Дар таърихи миллери маҷмӯае аз қоидаҳо, ки Виллям Миллер бо онҳо ошно гардида буд ва онҳоро барои барқарор сохтани ҷаҳонро ба ҳақиқате, ки бо он паёми фариштаи якумро пешниҳод мекард, ба қор мебард, яъне аз аломатҳои роҳии он таърих буд. «Татбиқи сегонаи нубувват» яъне аз он қоидаҳост, ки дар ин рӯзҳои охир гирд оварда шудааст, то ҷаҳонро ба ҳақиқатеро барқарор намояд, ки дар он паёми фариштаи сеюм муайян карда мешавад.

Се зухуроти Рум, ки бо се зухуроти сукути Бобил якҷо шудаанд, бо ҳам робитаи наздик доранд, вале фарқиятҳо низ доранд. Фоҳишаи Сур, ё Бобил, ки бо подшоҳони замин зино мекунад, бо онҳо як ҷисм аст, аммо бар он подшоҳон ҳукмронӣ мекунад, чунон ки Изобал бар подшоҳ Аҳъоб ҳукмронӣ мекард. Руми муосир ҳамаи ҳайвони Ваҳӣ боби ҳабаҳум аст, ки фоҳишаи Бобили муосир бар он савор мешавад ва бар он ҳукмронӣ мекунад.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Сипас ҷашмони ман аз ҷалол бардошта шуданд, ва ба ман бақияи бар рӯи замин нишон дода шуд. Фаришта ба онҳо гуфт: “Оё шумо аз ҳафт балои охири канора хоҳед чувт? Оё ба ҷалол хоҳед рафт ва аз ҳамаи он чи Худо барои онҳое муҳайё кардааст, ки Ёро дӯст медоранд ва ба хотири Ё ранҷи ҷашдан мехоҳанд, баҳраманд хоҳед шуд? Агар чунин бошад, бояд бимиред, то зинда гардед. Тайёр шавед, тайёр шавед, тайёр шавед. Шумо бояд омодагии бузургтаре аз он чи ҳоло доред, дошта бошед, зеро ки рӯзи Худованд меояд, бераҳм, ҳам бо ғазаб ва ҳам бо ҳашии шадид, то заминро вайронӣ валангор созад ва гуноҳкорони онро аз он нобуд намояд. Ҳама ҷизро барои Худо қурбон кунед. Ҳама ҷизро бар қурбонҳои Ё бигузоре — худ, молу мулк, ва ҳама, ҳамчун қурбонии зинда. Барои дохил шудан ба ҷалол, ҳама ҷиз лозим хоҳад буд. Барои худ ганҷе дар осмон андӯхта кунед, ки ба он ҷо ҳеҷ дузде наздик шуда наметавонад ва ҳеҷ занге онро фосид намесозад. Шумо бояд дар ин ҷо шарикони азобҳои Масеҳ бошед, агар хоҳед, ки баъдан бо Ё дар ҷалоли Ё шарик гардед.”»

«Осмон ба қадри кофӣ арзон хоҳад буд, агар мо онро ба воситаи ранчу азоб ба даст оварем. Мо бояд дар тамоми роҳ нафсро инкор намоем, ҳар рӯз нисбат ба нафс бимирем, бигзорем танҳо Исо зоҳир гардад ва ҷалоли Ёро пайваста пеши назар нигоҳ дорем. Ба ман нишон дода шуд, ки онҳое ки вақтҳои охир ҳақиқатро пазируфтаанд, бояд маънои ранҷ кашиданро ба хотири Масеҳ бишиносанд; ки онҳо бояд аз озмоишҳои бигзаранд, ки саҳт ва бурранда хоҳанд буд, то ки ба воситаи ранчу азоб пок гардонида шуда, барои қабул кардани мӯҳри Худои зинда, гузаштан аз замони тангӣ, дидани Подшоҳ дар ҳусни Ё ва сокин шудан дар ҳузури Худо ва фариштагони поку муқаддас мувофиқ гардонида шаванд.»

«Вақте ки ман дидам, ки барои вориси ҷалол гардидан мо бояд чӣ гуна бошем, ва баъд дидам, ки Исо барои ба даст овардани чунин мероси ғанӣ барои мо чӣ қадар азоб кашидааст, ман дуо кардам, то мо дар азобҳои Масеҳ таъмид ёбем, то дар вақти озмоишҳо ақиб накашем, балки онҳоро бо сабр ва шодӣ таҳаммул намоем, зеро медонем, ки Исо чӣ қадар азоб кашид, то мо ба василаи камбағалӣ ва азобҳои Ё сарватманд гардем. Фаришта гуфт: “Аз худ инкор намоед; шумо бояд зуд қадам занед.” Баъзе аз мо вақт доштем, ки ҳақиқатро қабул кунем ва қадам ба қадам пеш равем, ва ҳар қадаме ки бардоштем, ба мо қувват меод, то қадами дигарро бардорем. Аммо акнун вақт қариб ба анҷом расидааст, ва он чиро ки мо солҳои зиёд меомӯхтем, онҳо мачбур хоҳанд буд дар ҷанд моҳ биомӯзанд. Онҳо ҳамчунин бисёр чизҳоро бояд аз худ дур созанд ва бисёр чизҳоро аз нав биомӯзанд. Онҳое ки ҳангоми баромадани фармон нахоҳанд пазируфт тамғаи ҳайвон ва сурати онро, бояд ҳоло қатъият дошта бошанд, то бигӯянд: Не, мо муассисаи ҳайвонро ба эътибор нахоҳем гирифт». Навиштаҳои аввалия, 67.